ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 13ης Φεβρουαρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-342/93,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Court of Appeal in Northern Ireland προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Joan Gillespie κ.λπ.

και

Northern Health and Social Services Board,

Department of Health and Social Services,

Eastern Health and Social Services Board,

Southern Health and Social Services Board,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 119 της Συνθήκης ΕΟΚ, της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ανδρών και γυναικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42), και της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet και G. Hirsch (εισηγητή), προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray και P. Jann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— οι J. Gillespie, M. Hamill, P. Molyneaux κ.λπ., εκπροσωπούμενες από τον P. Coghlin, QC, την N. McGrenera, Barrister-at-Law, τους B. Jones, solicitor, και S. Mulhern, solicitor και Chief Legal Officer of the Equal Opportunities Commission for Northern Ireland,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον J. E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, επικουρούμενο από τους D. Pannick, QC, και R. Weatherup, barrister,

— η Ιρλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. A. Buckley, Chief State Solicitor, και A. O'Caoimh, SC,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την K. Banks, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις των εκκαλουσών της κύριας δίκης, εκπροσωπουμένων από τον P. Coghlin και την N. McGrenera, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, επροσωπουμένης από τους J. E. Collins, D. Pannick και R. Weatherup, της Ιρλανδικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπουμένης από τους A. O'Caoimh, J. Payne, Barrister-at-Law, και C. Moran, Solicitor, και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον C. Docksey, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, κατά τη συνεδρίαση της 5ης Απριλίου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουνίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 25ης Ιουνίου 1993, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Ιουλίου 1993, το Court of Appeal in Northern Ireland υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 119 της ίδιας συνθήκης, της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42), και της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου

1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ των δεκαεπτά εκκαλουσών της κύριας δίκης και των εργοδοτών τους, διαφόρων υγειονομικών υπηρεσιών (Health Services) της Βόρειας Ιρλανδίας, ως προς το ύψος της παροχής που τους καταβλήθηκε κατά την άδεια μητρότητας.

3 Κατά τη διάρκεια του 1988, στις εκκαλούσες της κύριας δίκης χορηγήθηκε άδεια μητρότητας. Κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, έλαβαν, βάσει συλλογικής συμβάσεως και συγκεκριμένα βάσει του άρθρου 6, σημείο 9, του General Council Handbook, που εξέδωσαν τα Joint Councils for the Health and Personal Social Services (Northern Ireland), τις ακόλουθες παροχές: τον πλήρη εβδομαδιαίο τους μισθό για τις τέσσερις πρώτες εβδομάδες, τα εννέα δέκατα του πλήρους μισθού τους για τις επόμενες δύο εβδομάδες και, τέλος, το ήμισυ του πλήρους μισθού τους για δώδεκα εβδομάδες.

4 Οι προϋποθέσεις αυτές ήσαν ευνοϊκότερες απ' αυτές που προβλέπουν οι σχετικές γενικές νομοθετικές διατάξεις. Συγκεκριμένα, ο Social Security (Northern Ireland) Order 1986 και οι Statutory Maternity Pay (General) Regulations (Northern Ireland) 1987 προβλέπουν την καταβολή των εννέα δεκάτων του πλήρους εβδομαδιαίου μισθού για έξι εβδομάδες και κατόπιν μια κατ' αποκοπήν αποζημίωση 47,95 λιρών στερλινών (UK£) εβδομαδιαίως για τις δώδεκα επόμενες εβδομάδες.

5 Τον Νοέμβριο 1988, οι διαπραγματεύσεις εντός των υγειονομικών υπηρεσιών κατέληξαν σε αναδρομικές αυξήσεις μισθών που ίσχυσαν από την 1η Απριλίου 1988. Εντούτοις, η αύξηση αυτή δεν χορηγήθηκε στις εκκαλούσες της κύ-

ριας δίκης, λόγω του τρόπου υπολογισμού που εφαρμόστηκε επί της καταβλητέας κατά την άδεια μητρότητας παροχής, όπως προβλέπεται από τον General Council Handbook.

6 Πράγματι, από την απόφαση του Industrial Tribunal, στην οποία αναφέρεται το προδικαστικό ερώτημα, προκύπτει ότι η καταβλητέα κατά την άδεια μητρότητας παροχή σε χρήμα καθορίζεται βάσει του μέσου εβδομαδιαίου μισθού υπολογιζομένου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 21 των Statutory Maternity Pay (General) Regulations (Northern Ireland) 1987, από τους δύο τελευταίους μισθούς (στο εξής: μισθοί αναφοράς) που έλαβαν οι ενδιαφερόμενες για τους δύο μήνες που προηγούνται της εβδομάδας αναφοράς. Η εβδομάδα αυτή καθορίζεται ως η δέκατη πέμπτη εβδομάδα πριν από την έναρξη της προβλεπόμενης εβδομάδας τοκετού. Καμιά αύξηση των μισθών αναφοράς δεν προβλεπόταν σε περίπτωση μετέπειτα μισθολογικής αυξήσεως.

7 Το 1989, οι εκκαλούσες της κύριας δίκης προσέφυγαν ενώπιον του Industrial Tribunal (Northern Ireland), ισχυριζόμενες ότι είχαν υποστεί δυσμενή διάκριση λόγω φύλου, επειδή κατά την άδεια μητρότητας μειώθηκε ο μισθός τους και ότι, λόγω των λεπτομερειών υπολογισμού της παροχής σε χρήμα που έπρεπε να τους καταβληθεί κατά την περίοδο αυτή, δεν τους χορηγήθηκε η αναδρομική αύξηση των μισθών.

8 Επειδή το Industrial Tribunal απέρριψε το αίτημά τους, οι προσφεύγουσες της κύριας δίκης άσκησαν έφεση ενώπιον του Court of Appeal in Northern Ireland.

9 Επειδή το Court of Appeal έκρινε ότι για την επίλυση των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιόν του απαιτείται η ερμηνεία του άρθρου 119 της Συνθήκης, καθώς

και των οδηγιών 75/117 και 76/207, ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχουν οι ακόλουθες διατάξεις ή κάποια από αυτές, ήτοι: (i) το άρθρο 119 της Συνθήκης της Ρώμης, (ii) η οδηγία περί ισότητας αμοιβών (75/117/ΕΟΚ) ή (iii) η οδηγία περί ίσης μεταχειρίσεως (76/207/ΕΟΚ) (στο εξής: οι σχετικές διατάξεις), την έννοια ότι, όταν η γυναίκα απουσιάζει από την εργασία της τελούσα σε άδεια μητρότητας προβλεπομένη από τη σχετική εθνική νομοθεσία ή από την οικεία σύμβαση εργασίας, πρέπει να λαμβάνει τον πλήρη μισθό που θα εδικαιούτο αν εργαζόταν κανονικά για τον εργοδότη της;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, έχουν οι σχετικές διατάξεις την έννοια ότι, όταν η γυναίκα τελεί σε άδεια μητρότητας, το ύψος του μισθού της πρέπει να καθορίζεται βάσει ειδικών κριτηρίων;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, ποια είναι τα κριτήρια αυτά;

4) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως τόσο στο πρώτο όσο και στο δεύτερο ερώτημα, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι καμιά από τις σχετικές διατάξεις δεν έχει εφαρμογή ούτε ασκεί επιρροή επί του ύψους του μισθού που δικαιούται μια τελούσα σε άδεια μητρότητας γυναίκα;»

10 Με τα τέσσερα αυτά ερωτήματα που αρμόζει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν η αρχή της ισότητας των αμοιβών που διατυπώνεται στο άρθρο 119 της Συνθήκης και διευκρινίζεται στην οδηγία 75/117 ή το νόμιμο δικαίωμα προστασίας της εγκυμονούσας, που προβλέπεται από την οδηγία 76/207, επιβάλλει την υποχρέωση διατηρήσεως της πλήρους αμοιβής των γυναικών εργαζομένων κατά την άδεια μητρότητας και, αναλόγως

της περιπτώσεως, της καταβολής της αυξήσεως του μισθού η οποία επήλθε πριν ή κατά την άδεια μητρότητας. Ελλείψει μιας τέτοιας υποχρεώσεως, ο εθνικός δικαστής ερωτά αν το κοινοτικό δίκαιο θεσπίζει πάντως συγκεκριμένα κριτήρια — και αναλόγως της περιπτώσεως, ποια κριτήρια — για τον καθορισμό του ύψους της παροχής η οποία πρέπει να τους καταβάλλεται κατά την περίοδο αυτή.

Το άρθρο 119 της Συνθήκης και η οδηγία 75/117

11 Σύμφωνα με το άρθρο 1 της οδηγίας 75/117, η αρχή της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών για την ίδια εργασία, όπως διακηρύσσεται στο άρθρο 119 της Συνθήκης και διευκρινίζεται στην οδηγία, σκοπεί στην κατάργηση, για την ίδια εργασία ή για εργασία ίσης αξίας, κάθε διακρίσεως βασιζομένης στο φύλο για το σύνολο των στοιχείων και όρων αμοιβής.

12 Από τον ορισμό του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 119 προκύπτει ότι η έννοια της αμοιβής που χρησιμοποιείται στις προαναφερθείσες διατάξεις περιλαμβάνει όλα τα οφέλη που καταβάλλονται άμεσα ή έμμεσα από τον εργοδότη στον εργαζόμενο λόγω της εργασίας του. Η νομική φύση των εν λόγω οφελών δεν ενδιαφέρει για την εφαρμογή του άρθρου 119 εφόσον τα οφέλη αυτά παρέχονται λόγω της εργασίας (απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 1982, υπόθεση 12/81, Garland, Συλλογή 1982, σ. 359, σκέψη 10).

13 Στα ιδιαίτερα οφέλη της αμοιβής περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων τα οφέλη που καταβάλλει ο εργοδότης δυνάμει νομοθετικών διατάξεων και που λόγω της υπάρξεως έμμισθης εργασιακής σχέσεως έχουν ως αντικείμενο να εξασφαλίζουν μια πηγή εισοδημάτων για τους εργαζόμενους, ακόμη και αν αυτοί δεν ασκούν, στις συγκεκριμένες περιπτώσεις που προβλέπει ο νομοθέτης, καμία δραστηριότητα προβλεπόμενη από τη σύμβαση εργασίας (απόφαση της 4ης Ιουνίου 1992, C-360/90, Bötel, Συλλογή 1992, σ. I-3589, σκέψεις 14 και 15· βλ., επίσης, αποφάσεις της 27ης Ιουνίου 1990, C-33/89, Kowalska, Συλλογή 1990, σ. I-2591, σκέψη 11, και της 17ης Μαΐου 1990, C-262/88, Barber, Συλλογή 1990, σ. I-1889, σκέψη 12).

14 Στηριζομένη επί της εργασιακής σχέσεως, η παροχή την οποία καταβάλλει ο εργοδότης, δυνάμει νομοθετικών διατάξεων ή λόγω συλλογικών συμβάσεων, σε γυναίκα εργαζόμενη κατά την άδεια μητρότητας αποτελεί, κατά συνέπεια, αμοιβή υπό την έννοια του άρθρου 119 της Συνθήκης και της οδηγίας 75/117.

15 Συνεπώς, το άρθρο 119 της Συνθήκης και το άρθρο 1 της οδηγίας 75/117 αντιτίθενται σε κανονιστική ρύθμιση η οποία επιτρέπει την καταβολή διαφορετικής αμοιβής στους εργαζομένους άνδρες και στις εργαζόμενες γυναίκες ενώ εκτελούν την ίδια εργασία ή εργασία ίσης αξίας.

16 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, δυσμενής διάκριση συνίσταται στην εφαρμογή διαφορετικών κανόνων σε παρεμφερείς καταστάσεις ή στην εφαρμογή του ίδιου κανόνα σε διαφορετικές καταστάσεις (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1995, C-279/93, Schumacker, Συλλογή 1995, σ. I-225, σκέψη 30).

17 Εν προκειμένω, οι γυναίκες που τυγχάνουν αδείας μητρότητας την οποία προβλέπει η εθνική νομοθεσία τελούν σε ιδιάζουσα κατάσταση επιβάλλουσα την παροχή σ' αυτές ειδικής προστασίας, η οποία δεν μπορεί όμως να εξομοιωθεί ούτε με αυτήν του άνδρα ούτε με αυτή της γυναίκας που όντως βρίσκεται στη θέση εργασίας της .

18 Στο ερώτημα αν το κοινοτικό δίκαιο επιβάλλει την υποχρέωση διατηρήσεως της πλήρους αμοιβής των γυναικών εργαζομένων κατά την άδεια μητρότητας ή επιβάλλει συγκεκριμένα κριτήρια για τον καθορισμό του ύψους της παροχής που οφείλεται κατά την άδεια μητρότητας, υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι η οδηγία 92/85/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων (δέκατη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδη-

γίας 89/391/ΕΟΚ) (ΕΕ L 348, σ. 1), προβλέπει διάφορα μέτρα για την προστασία, μεταξύ άλλων, της ασφάλειας και της υγείας της εργαζόμενης, ειδικά, πριν και μετά τον τοκετό. Στα μέτρα αυτά περιλαμβάνεται, ιδίως όσον αφορά τα δικαιώματα που συνδέονται με τη σύμβαση εργασίας, η άδεια μητρότητας τουλάχιστον δεκατεσσάρων συνεχών εβδομάδων, συμπεριλαμβανομένης υποχρεωτικής άδειας μητρότητας τουλάχιστον δύο εβδομάδων, και η διατήρηση της αμοιβής και/ή του ευεργετήματος μιας προσήκουσας παροχής στις εργαζόμενες στις οποίες έχει εφαρμογή η οδηγία.

19 Παρ' όλ' αυτά, επειδή η οδηγία αυτή δεν είχε εφαρμογή ratione temporis στα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως της κύριας δίκης, εναπέκειτο στον εθνικό νομοθέτη να καθορίσει το ύψος της καταβαλλομένης κατά την άδεια μητρότητας παροχής, λαμβάνοντας υπόψη τη διάρκεια της άδειας αυτής και την ενδεχόμενη ύπαρξη άλλων κοινωνικών πλεονεκτημάτων.

20 Λαμβανομένης υπόψη της δυνατότητας αυτής, συνάγεται ότι, κατά τον χρόνο των περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, ούτε το άρθρο 119 της Συνθήκης ΕΟΚ ούτε το άρθρο 1 της οδηγίας 75/117 επέβαλλαν τη διατήρηση της πλήρους αμοιβής των γυναικών εργαζομένων κατά την άδεια μητρότητας. Οι διατάξεις αυτές δεν έθεταν περαιτέρω συγκεκριμένα κριτήρια για τον καθορισμό του ύψους των οφειλομένων κατά την περίοδο αυτή παροχών. Πάντως, το ύψος των παροχών αυτών δεν μπορεί να είναι τόσο χαμηλό ώστε να διακυβεύει τον σκοπό της άδειας μητρότητας, ο οποίος συνίσταται στην προστασία των γυναικών εργαζομένων πριν και μετά τον τοκετό. Για να υπολογίσει το εν λόγω ποσό υπό αυτό το πρίσμα, το αιτούν δικαστήριο πρέπει να λάβει υπόψη όχι μόνο τη διάρκεια της άδειας μητρότητας, αλλά και τις άλλες μορφές κοινωνικής προστασίας που αναγνωρίζει η εθνική νομοθεσία σε περίπτωση δικαιολογημένης απουσίας του εργαζομένου. Πάντως, κανένα στοιχείο δεν επιτρέπει την υπόθεση ότι, υπό τη διαφορά της κύριας δίκης, το ποσό της χορηγηθείσας παροχής μπορούσε να διακυβεύσει τον σκοπό της άδειας μητρότητας.

21 Όσον αφορά το αν σε γυναίκα εργαζομένη που τελεί σε άδεια μητρότητας πρέπει να χορηγηθεί η αύξηση μισθού η οποία επέρχεται πριν ή κατά την περίοδο αυτή, στο ερώτημα αυτό προσήκει καταφατική απάντηση.

22 Εφόσον η καταβληθείσα κατά την άδεια μητρότητας παροχή αντιστοιχεί σε εβδομαδιαίο μισθό ο οποίος υπολογίζεται βάσει του μέσου μισθού που έλαβε η γυναίκα εργαζομένη σε δεδομένη στιγμή όταν όντως βρισκόταν στη θέση εργασίας της και ο οποίος της καταβλήθηκε αδιαλείπτως κάθε εβδομάδα όπως σε κάθε άλλο εργαζόμενο, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων απαιτεί η γυναίκα εργαζόμενη, η οποία εξακολουθεί να συνδέεται με τον εργοδότη της διά της συμβάσεως εργασίας ή της εργασιακής σχέσεως κατά την άδεια μητρότητας, απολαύει, ακόμη και αναδρομικά, της αυξήσεως του πλήρους μισθού που επήλθε μεταξύ της ενάρξεως της περιόδου που καλύπτεται από τον μισθό αναφοράς και του τέλους της αδείας μητρότητας όπως κάθε άλλος εργαζόμενος. Πράγματι, ο αποκλεισμός της γυναίκας εργαζομένης από την αύξηση αυτή κατά την άδεια μητρότητας συνιστά δυσμενή διάκριση εις βάρος της λόγω της ιδιότητάς της ως εργαζομένης καθόσον, εάν δεν ήταν έγκυος, η γυναίκα θα είχε λάβει την αύξηση του μισθού.

Η οδηγία 76/207

23 Το αιτούν δικαστήριο ερωτά επίσης αν η οδηγία 76/207 τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής.

24 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η καταβληθείσα κατά την άδεια μητρότητας παροχή συνιστά αμοιβή και επομένως εμπίπτει στο άρθρο 119 της Συνθήκης και στην οδηγία 75/117. Επομένως, δεν μπορεί να εμπίπτει και στην οδηγία 76/207. Πράγματι, από τη δεύτερη ιδίως αιτιολογική σκέψη της, προκύπτει ότι η οδηγία δεν αφορά την αμοιβή υπό την έννοια των προαναφερθεισών διατάξεων.

25 Ενόψει των προεκτεθέντων, στα τέσσερα ερωτήματα που υπέβαλε το Court of Appeal in Northern Ireland πρέπει να δοθεί απάντηση ότι η αρχή της ισότητας των αμοιβών, που διατυπώνεται στο άρθρο 119 της Συνθήκης και διευκρινίζεται στην οδηγία 75/117, δεν επιβάλλει την υποχρέωση διατηρήσεως της πλήρους αμοιβής των γυναικών εργαζομένων κατά την άδεια εγκυμοσύνης ούτε καθορίζει συγκεκριμένα κριτήρια για τον καθορισμό του ύψους των παροχών που τους καταβάλλονται κατά την περίοδο αυτή, με την επιφύλαξη ότι το ποσό

αυτό δεν θα καθορίζεται σε τέτοιο ύψος ώστε να διακυβεύει τον σκοπό της άδειας μητρότητας. Εντούτοις, στο μέτρο που ο υπολογισμός των παροχών αυτών στηρίζεται σε μισθό ο οποίος καταβλήθηκε στην γυναίκα εργαζόμενη πριν από την έναρξη της αδείας μητρότητας, το ύψος των παροχών αυτών θα πρέπει να συμπεριλαμβάνει, από την έναρξη της ισχύος τους, τις αυξήσεις μισθού οι οποίες επήλθαν μεταξύ της ενάρξεως της περιόδου που καλύπτεται από τους μισθούς αναφοράς και του τέλους της αδείας μητρότητας.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Ιρλανδική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 25ης Ιουνίου 1993 το Court of Appeal in Northern Ireland, αποφαίνεται:

Η αρχή της ισότητας των αμοιβών, που διατυπώνεται στο άρθρο 119 της Συνθήκης ΕΟΚ και διευκρινίζεται στην οδηγία 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών, δεν επιβάλλει την υποχρέωση διατηρήσεως της πλήρους αμοιβής των γυναικών εργαζομένων κατά την άδεια εγκυμοσύνης ούτε καθορίζει συγκεκριμένα κριτήρια για τον καθορισμό του

ύψους των παροχών που τους καταβάλλονται κατά την περίοδο αυτή, με την επιφύλαξη ότι το ποσό αυτό δεν θα καθορίζεται σε τέτοιο ύψος ώστε να διακυβεύει τον σκοπό της άδειας μητρότητας. Εντούτοις, στο μέτρο που ο υπολογισμός των παροχών αυτών στηρίζεται σε μισθό ο οποίος καταβλήθηκε στην γυναίκα εργαζόμενη πριν από την έναρξη της αδείας μητρότητας, το ύψος των παροχών αυτών θα πρέπει να συμπεριλαμβάνει, από την έναρξη της ισχύος τους, τις αυξήσεις μισθού οι οποίες επήλθαν μεταξύ της ενάρξεως της περιόδου που καλύπτεται από τους μισθούς αναφοράς και του τέλους της αδείας μητρότητας.

Rodríguez Iglesias Edward Puissochet Hirsch

Mancini Schockweiler Moitinho de Almeida Kapteyn

Gulamnn Murray Jann

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Φεβρουαρίου 1996.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias